

Joachim Heinrich Sibrand

**Rector Vniversitatis Rostochiensis Ioachimvs Henricvs Sibrand ... De Captivis Et
Postliminio Reversis, In Festo Paschatos Vltcrius meditandum Ciuibus
Academicis proponit**

Rostochi[i]: typis Joh. Wepplingi[i], [1714]

<https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn177619957X>

Druck Freier Zugang

Programmata omnia festiualia ab a^o 1711 - 1720.

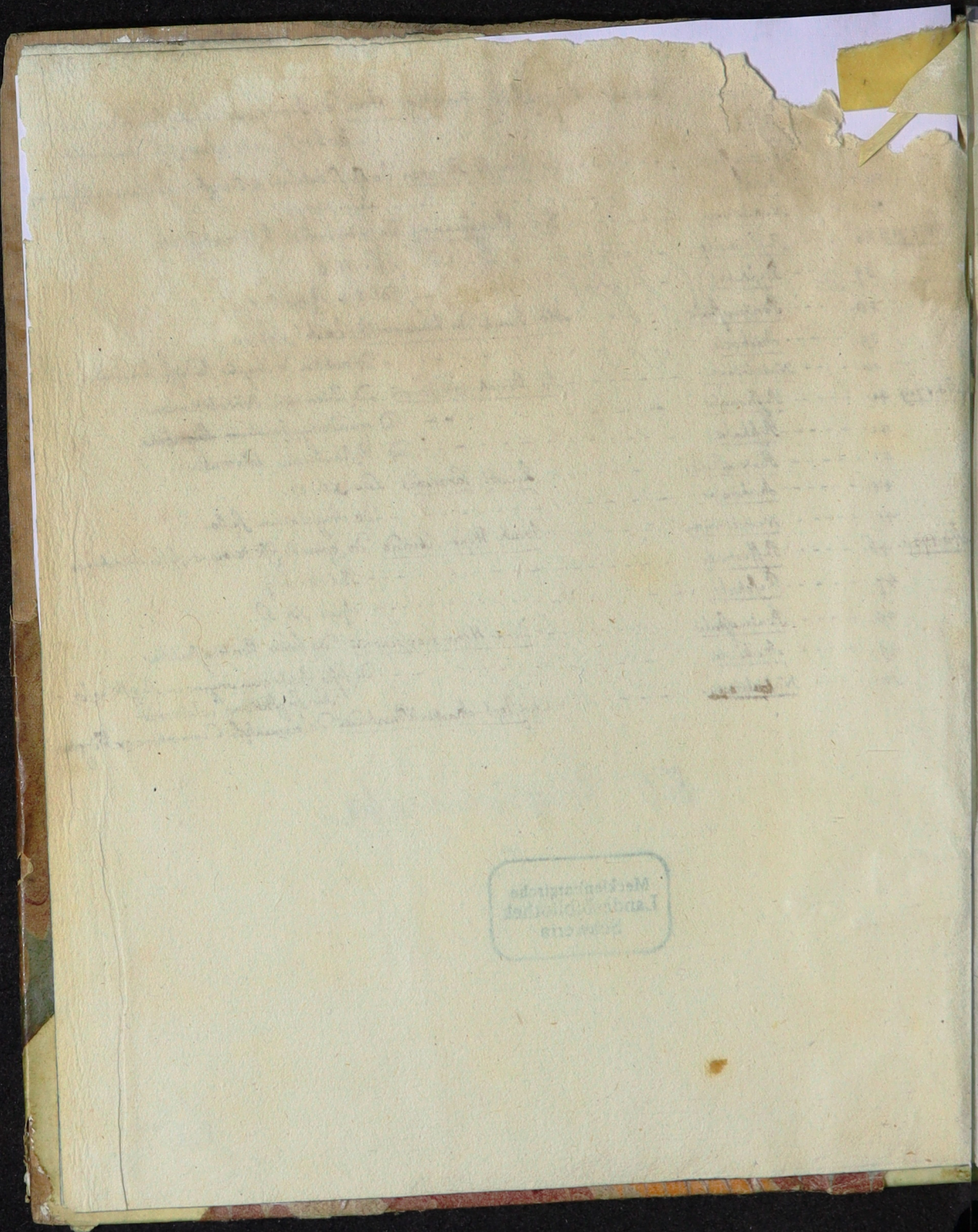
<u>A^o 1711.</u>	1.	Progr. <u>Passionale</u>	Rectoris Magnif. <u>Matthiae Stein</u>	ad Phil. II. 6. 7. 8.
	2.	<u>Paschale</u>		ad Phil. II. 9. 10. 11.
	3.	<u>Pentecostale</u>	<u>Jo. Ern. Schapen</u>	1. Jo. II. 20. 27. De uocatione
	4.	<u>Michaelis</u>	<u>Jo.</u>	De angelis et medicis.
	5.	<u>Natalitium</u>	<u>Joach. Henr. Librand</u>	De unione prolum, adoptione.
<u>A^o 1712.</u>	6.	<u>Passionale</u>		Da C. t. q. expressissimè in criminalibus salua iustitia admissa.
	7.	<u>Paschale</u>		De solutione debiti per christum.
	8.	<u>Pentecostale</u>	<u>Jo. Fecht</u>	De Pentecost. Paup. Pentec. legeli opposita.
	9.	<u>Michaelis</u>		De Angelis bonis et malis.
	10.	<u>Natalitium</u>	<u>Jo. Nic. Christopie</u>	1. Cor. II. 12.
<u>A^o 1713.</u>	11.	<u>Passionale</u>		Gal. VI. 14.
	12.	<u>Paschale</u>		1. Cor. XV. 20.
	13.	<u>Pentecostale</u>	<u>Jo. de Klein</u>	Rom. VIII. v. 14. 15. 16.
	14.	<u>Michaelis</u>		Phil. XXIV. 8.
	15.	<u>Natalitium</u>	<u>Joach. Henr. Librand</u>	De pace q. Christum conciliata.
<u>A^o 1714.</u>	16.	<u>Passionale</u>		De captivis at redemptis ab hostibus.
	17.	<u>Paschale</u>		De captivis et postliminis reuocatis.
	18.	<u>Pentecostale</u>	<u>Caroli Andrie</u>	De sp. S. preciosissimo decore,
	19.	<u>Michaelis</u>		Apoc. XII. 10. 11. 12.
	20.	<u>Natalitium</u>	<u>Will. Dau. Habermann</u>	Ad natalem Servatoris nostri.
<u>A^o 1715.</u>	21.	<u>Passionale</u>		De passione C. con vitae et mortis speculo.
	22.	<u>Paschale</u>	<u>Jac. Burgmann</u>	ad Rom. VI. 4.
	23.	<u>Pentecostale</u>	<u>Joach. Alb. de Krackewitz</u>	De sp. S. in templis Christ. presentia.
	24.	<u>Michaelis</u>		q. Superstitionum Angelor. cultum.
	25.	<u>Natalitium</u>	<u>Petri Becker</u>	De stella natalitia et Mercurio soli proximo.
<u>A^o 1716.</u>	26.	<u>Passionale</u>		De amore puro C. p. uenti et pietatis incitamento.
	27.	<u>Paschale</u>		De mortuor. resurrect. et miraculo gnae leges.
	28.	<u>Pentecostale</u>	<u>Joach. Alb. de Krackewitz</u>	De glorificatione filii Dei et a sp. S. fide.
	29.	<u>Michaelis</u>		Gen. XXXII. 2. 3.
	30.	<u>Natalitium</u>	<u>Matthiae Stein</u>	De Iesu natalitico uero admirabili.

	<u>ffionale</u>	Rectoris Magnifici <u>Matthiae Stein</u> de Imminente morte sua admirabili
	<u>Paschale</u>	de I. resurgente xpm. sua admirabili
33	<u>Pentecostale</u>	<u>Jo. Consti. Schepen</u> de Sp. S. iubilati N. T. mystici collatione et designatione
34	<u>Michaelis</u>	Luc. XV. 10.
35	<u>Natalitium</u>	<u>Jac. Burmanni</u> de admirandi I. C. natalitate
40. 1718 36	<u>Passionale</u>	1 Cor. II. 8.
37	<u>Paschale</u>	Col. I. 8. Apoc. I. 5.
38	<u>Pentecostale</u>	<u>Alb. Joach. De Kneenitz</u> Zach. XII. 10.
39	<u>Michaelis</u>	De notitia de Angelis studiose servanda.
40	<u>Natalitium</u>	<u>Jo. Joach. Wödenen</u> ad Solemnia Natalitiorum.
40. 1719 41	<u>Passionale</u>	ad quadragesimatum Septuagesimae.
42	<u>Paschale</u>	ad Paschaltium Solemnia.
43	<u>Pentecostale</u>	<u>Jacobi Carmon</u> Luc. XI. 13.
44	<u>Michaelis</u>	De Angelorum festo.
45	<u>Natalitium</u>	<u>Joach. Henr. Schmidt</u> de Epiphanie festi Nativit. c. festi Rhodinae
40. 1720 46	<u>Passionale</u>	Phil. II. 6. 7.
47	<u>Paschale</u>	Apoc. XX. 6.
48	<u>Pentecostale</u>	<u>Don. Henr. Koepenick</u> de festis Pentecostalibus.
49	<u>Michaelis</u>	De festo Mich. qua originem Saphthiofo,
50	<u>Natalitium</u>	huc Saphthiofo celebrando.
		<u>Christoph. Martin Burchard</u> de miraculose Conceptione ex Virgine.

50 Programmate

Mecklenburgische
Landesbibliothek
Schwerin

Ko

RECTOR
VNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
IOACHIMVS HENRI-
CVS Sibrand/

V. I. D. & Institut. P. P. O.

Tit. P. & C. Sacri,

De,

CAPTIVIS ET POSTLIMINIO
REVERSI, IN

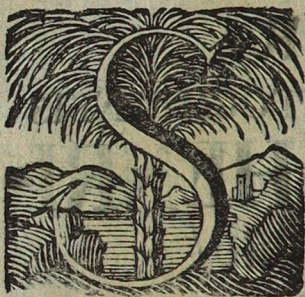
FESTO PA-
SCHATO

Vterius meditandum

Ciuihus Academicis
proponit.

Rostochl, typis Joh. WepplingI, SERENISS. PRINC.
& Acad. Typogr.

1714

Ummum illud benignissimum, gratiosissimum, clementissimum, ac reuera munificentissimum Numen, pro immensa sua, atque inexhausta clementia, non solum ingratos, & minime talia merentes, conferre beneficia innumera: Sed & beneficia beneficiis addere, eademque cumulare, gratissima mente ut agnoscere, debitoque modo depraedicare possent, ex animo quidem desiderant, desiderioque summo exoptant illi, quorum oculis & corporis, & animi eadem aliquatenus saltem, (quis enim omnia satis perspicere, ac recensere potest?) semet sistunt: Insimul autem conqueruntur, dolentque, semet desiderium suum, ac votum haud explere posse, cum tantus eorundem sit cumulus, ut ubi incipiat, & ubi desinat mens humana, infirma maxime, inualida, & imbecillis, haud reperiatur. Non loquar iam, Cives optimi, de illis beneficiis, quae cuilibet hominum de die in diem, tam in corporalibus, ac temporalibus, quam in spiritualibus defert largissimus benefactor, quae sane ut quotidie illa annotaremus, omnino merebantur: sed ne a scopo nimis abeam, quaedam ex illis in memoriam reuocaturus, quae toti generi humano sunt exhibita, quatenus praeter hoc, *quod a satana capti, ab hoste redempti*, quod ipsum ante aliquot septimanas meditationi vestrae a me propositum, Saluatori nostro vnico, dulcissimo, meritissimoque post mortem resurgenti, hoc quoque debemus, *quod capti a satana, postliminio sumus reuerfi*. Postliminii ius, quatenus personis tribuitur, in quonam consistat, illis incognitum esse nequit, qui Iuri operam dant: scilicet, quod per hoc illi, qui ab hostibus capti, si reuerfi fuerint, omnia pristina iura recipiant, quatenus postliminium fingit eum qui captus est, in ciuitate semper fuisse, prout loquitur Imperator in *S. f. l. quib. mod. ius patr. pot. solu. iunct. L. 16. ff. de captiu. & postlim.* Ex quibus adparet, postliminium iure Romano praesupponere captiuitatem, captiuitatis autem effectus, est seruitus. Si quando haec ad spiritualia applicare voluerimus, Cives lestissimi, post lapsum miserrimum pessimumque primorum Parentum, homines captiuos Satanae, huius-

huiusq; seruos factos, proh! dolor, satis superque patet, & quotidiana adhuc dum testantur exempla, in coetu etiam Christianorum: magis tamen hoc patebit, dummodo paucis comparationem aliquam instituerimus inter illos, qui captiui sunt hostium, horumque serui, & inter illos, qui captiui sunt Satanae, huiusque serui. Captiuorum status miser est, & quidem eo miserior, quo minus ex culti & barbari sunt mores capientis: Vnde disponunt iura, liberos a parentibus exheredari posse exinde, quod non festinauerint ipsorum redemptionem citius procurare. Et quamuis aliud in nostris bellis, quae inter Christianos geruntur, moribus hodiernis vsu obtinere, sint qui statuunt: alii tamen allegantes proverbium tritissimum, ein gefangener Mensch/ein armer Mensch/nec hodie ingratitudinis notam effugere posse dicto casu liberos, defendunt, dum ex hac miseria parentes non redimunt. Illud extra omnem controuersiam positum, statum illorum, qui a satana capti, miserissimum esse. Et si quando Paulus, in statu gratiae constitutus, de se ipso, ex animi sententia conquestus, cernens aliam legem in membris suis, belligerantem aduersus legem mentis suae, & captiuum semet reddentem Legi peccati, quae erat in membris ipsis: aerumnosus, & miser ego homo, *Roma, VII. v. 23. 24.* Sane omnes qui extra statum gratiae viuentes, captiui sunt Satanae, pro maxime, & in summo gradu aerumnosis, & miseris habendi sunt iure meritoque, in illis scilicet, quae animam ipsorum, & operationes eiusdem concernunt, quamuis quoad statum civilem in felicissimo, honoratissimo, exoptatissimoque saepius deprehendantur statu. Eandem enim tunc experiuntur sortem, quae manet illos, qui ab hostibus capti: Siquidem hi amittunt facultatem aliquid pro lubitu agendi in emolumentum atque commodum Domini sui, cui alias subiecti, vel etiam negotia sua expediendi, sed capientem sequi tenentur de loco in locum, quocunque tempore id ipsi placuerit: Praeterea omnes ipsorum gressus obseruantur, ne occasionem elabendi quaerant, consequanturque. Tales sunt illi, qui a satana capti, dum itidem facultatem amiserunt negotia sibi commissa, & quod in mandatis habent, quibus alias stricte inhaerendū, dum,

dum, scilicet ut DEO ac proximo inserviant, animaeque salutem procurent, expediendi, nec non in emolumentum atque commodum veri Domini sui, (cuius ius quaesitum tam ex creatione, quam ex redemptione, & sanctificatione, citra factum suum iniuste plane auferunt, contra apertissimas regulas Iuris) aliquid agendi. Imo quod magis mirum, illis, qui abnegato honore, atque comodo proprio, non nisi honorem altissimi, per gratiam ipsius quaerunt, utque eundem promovere queant, vnicuique desiderant, omni nisi, & viribus quas habent omnibus, semet opponunt, nil magis in votis habentes, quam ut eosdem, & consortio hominum excludere valerent, dum ipsis etiam graves sunt ad adiectum. Et quidem est hic ductus illius, qui captivos ipsos detinet, omnesque illorum gressus solite observat, ne occasionem elabendi quaerant, consequanturque. Nimirum novit hostis humani generis, affatimque experitur, benignissimum Numen serio velle, quosvis homines servari, ad agnitionem veritatis venire, & omnes ad resipiscenciam tendere: nolle autem illos perire. Hinc & cogitationes aliquo modo semet exferentes, & dicta, & facta hominis, quae honorem verum, reverentiam sinceram, atque aestimium infucatum erga summum Numen & verbum ipsius revelatum innuunt, pro suspectis habet, proindeque in id intentus, quo a via regia eundem vel per se, vel per alios abducatur, variisque technis, fraudibus atque fallacis detineat. Scilicet tradendo, vel fieri haud posse, quaecunque a DEO praecipiantur, propter nimiam imbecillitatem humanam, adeoque impossibilem nullam esse obligationem, vel ut fiant & in praxin deducantur haud opus esse: quod consuetudo sit optima Legum interpretes, proindeque ad hoc respiciendum, quid fiat communiter: quod haud vivamus cum perfectis: haud ad exteriora vel dicta, vel facta, sed ad cor, huiusque bonitatem, respiciendum, iuxta vulgatissimum, mein Herr ist gut/ das weiß ich / es ist nicht so böse gemeint als gesagt: illos quoque qui verae infucataeque pietati summo conatu studere dicantur, saepius labi, aliorumque risui, contemptui, ludibrio, odio, iniuriis, contumeliisque

uilisque expositos, & hinc cauendum, ne quid nimis: in fine,
 tandem vitae poenitentiam agi posse, & quae sunt alia infinita,
 quibus longe facilius fidem adhibent captiui satanae, quam verita-
 ti Diuinae, quatenus DEVS huius saeculi excoecauit ipsorum
 mentes, ne irradiet eos illustratio gloriae Christi. Porro captiui
 armis priuantur. Nec hoc in captiuis suis intermittit satanas,
 Armamentarium Spiritus Sancti patefactum deprehendimus *Ephes.*
VI. ex quo assumi potest vniuersa armatura DEI: v. g. thorax
 Iustitiae, scutum fidei, galea salutis, & gladius Spiritus. Quam-
 diu his armis probatissimis armati milites coelestes, & veri Chri-
 stiani, tamdiu stare possunt per gratiam Diuinam, aduersus
 artes diaboli, ac obistere tempore aduerso, victoriamque re-
 portare. Quod si autem arma haec abiecerint, (quae
 haud sine flagitio, sed turpiter amittuntur, iudice Marcel-
 cellio JCto in *L. 2. Stat. ff. h. t.*) hosti suo victas dando ma-
 nus, omnimodum experiuntur ἀφελισμεν, & exarmationem
 animae suae plane nociuam. Tandem, vt nonnulla saltem
 tangam, plura ulteriori meditationi vestrae, Cives optimi, re-
 linquens, capti a Turcis, lytrum quaerentes, catenas & vin-
 cula sectim circumferunt. Parem esse statum captiuorum a Sata-
 na, ipse tradit Spiritus S. 2. *Timoth. II. v. 26.* mentionem
 faciens laquei Diaboli, a quo captiui facti, ad ipsius libitum. Et
 quidem laquei hi, catenae hae, vincula haec aliquando crassiora
 sunt, aliquando subtiliora, quibus pro diuersitate subiectorum diuersi-
 mode vititur myriotechnita, aequae tamen sunt noxia, quamuis illa,
 praeter his facilius euitari possint. Fiunt autem capti serui hostium, sic
 dicto Iure Gentium veteri: Vnde seruitus in §. 2. *I. de Iur. Person.*
 describitur, quod sit constitutio Iuris Gentium, qua quis dominio
 alieno contra naturam, seu contra statum primaeuum naturalem,
 subiicitur. Idem dicendum de captis a satana, qui aequae domi-
 nio alieno, contra statum primaeuum subiiciuntur. Et quidem
 serui Romanorum nil quicquam proprii habebant, nec per mo-
 mentum, sed quicquid acquirebant, acquirebant Dominis. Ae-
 que duram seruitutem experiuntur serui Satanae, dum omnia,
) 3 quaecun-

quaecumque ipsis a summo Numine concessa dona, ac bona, ad se rapit, ac de iisdem pro lubitu suo disponit. Serui Romanorum quadrupedibus equiparabantur: Tales itidem serui Satanae: canibus mordaciores, vrsis truciores, vulpeculis astutiores, Lupis rapaciores, Leonibus terribiliores, capris lasciuiores, tigridibus saeuiores. Prout & Spiritus S. ipsos quadrupedibus nonnullis equiparat. Hisce iam captiuis Satanae, haec contingit felicitas, quod per vim resurrectionis Dominicae possint dici postliminio reuersi. Est autem postliminium ius, amissae rei recipiendae, & in statum pristinum restituendae, *L. 16. ff. b. t.* Idem resurrectioni Seruatoris nostri nos debere, exinde patet, quod amissa per lapsum imagine diuina, amissa filiatione diuina, amissa gratia diuina, amissa salute aeterna, omnia haec a mortuis resurgente Seruatore nostro, & plura adhuc, receperimus, non solum in statum pristinum gratiae diuinae, in pristinos honores & bona, per restitutionem in integrum gratiae specialem, sed & in feliciorum adhuc statum restituti. Et quidem longe plenius adhuc postliminii ius est, de quo loquor, quam Iure Romano fuit. Nimirum, transfugae nullum postliminium est, nam qui malo consilio, & proditorio animo patriam reliquit, hostium numero habendus, siue femina, siue masculus sit, iuxta *L. 19. §. 4. ff. b. t.* Aliud tamen Pandectae sacrae disponunt: scilicet & hos, qui malo consilio, & proditoris animo patriam reliquerunt, postliminii iure gaudere, & transfugarum quoque postliminium esse. Ita enim proclamare iubet benignissimus Iehouah: Reuertere auersa Israël, reuertimini filii auersantes, non irruet facies mea irata in vos, non asseruo iram in saeculum. Iure Romano postliminio carent, qui armis victi, hostibus se dederunt, *L. 17. ff. d. t.* Iure diuino, illi quoque qui armis Satanae victi, hosti se dederunt, postliminio haud carent. Iure Romano, si captiuus, de quo in pace cautum erat vt rediret, sua voluntate apud hostes manserit, non est ei postea postliminium. *L. 20. pr. ff. d. t.* Iure diuino, licet captiuus Satanae, de quo in pace a summo Numine cum genere huma-

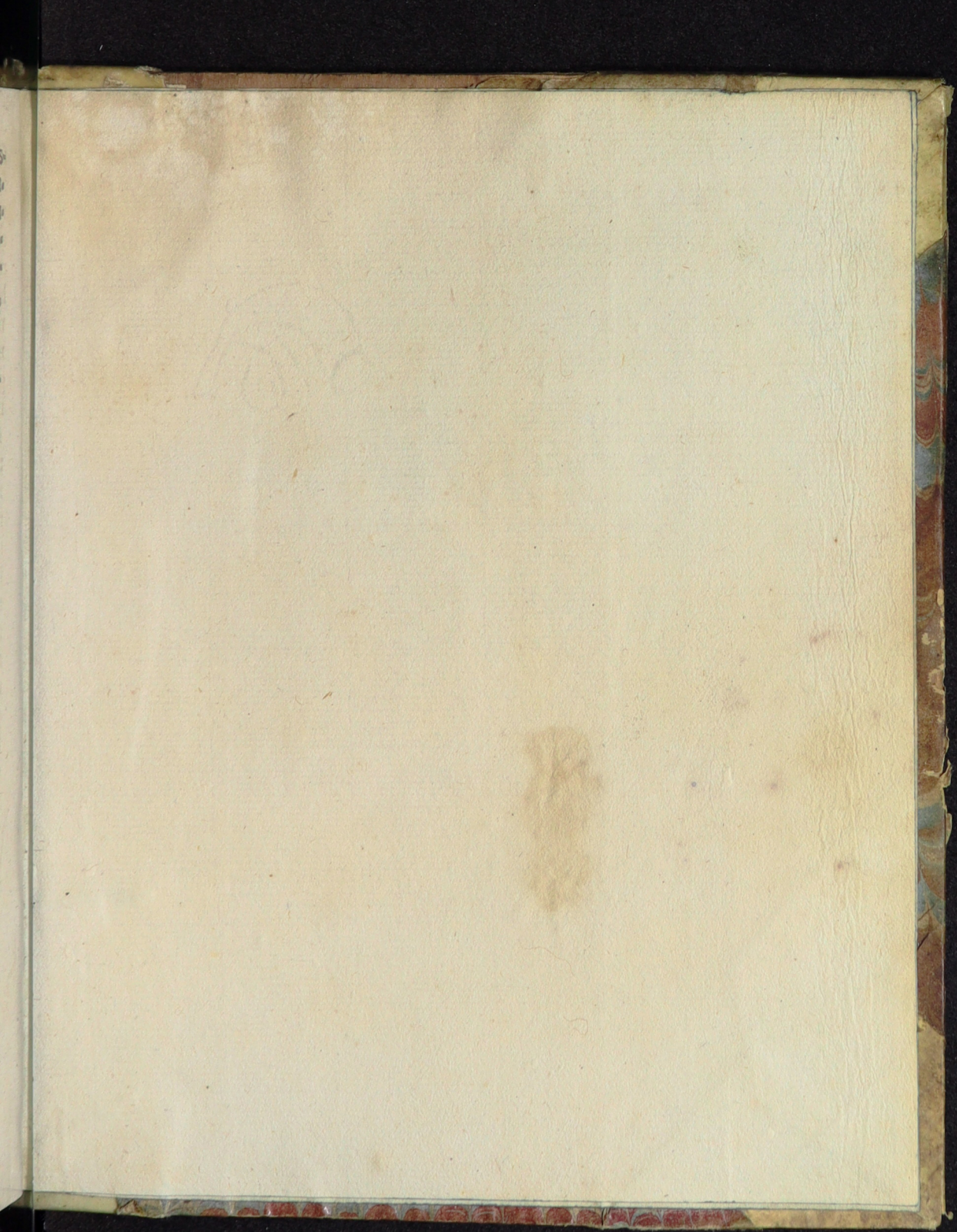
no pte

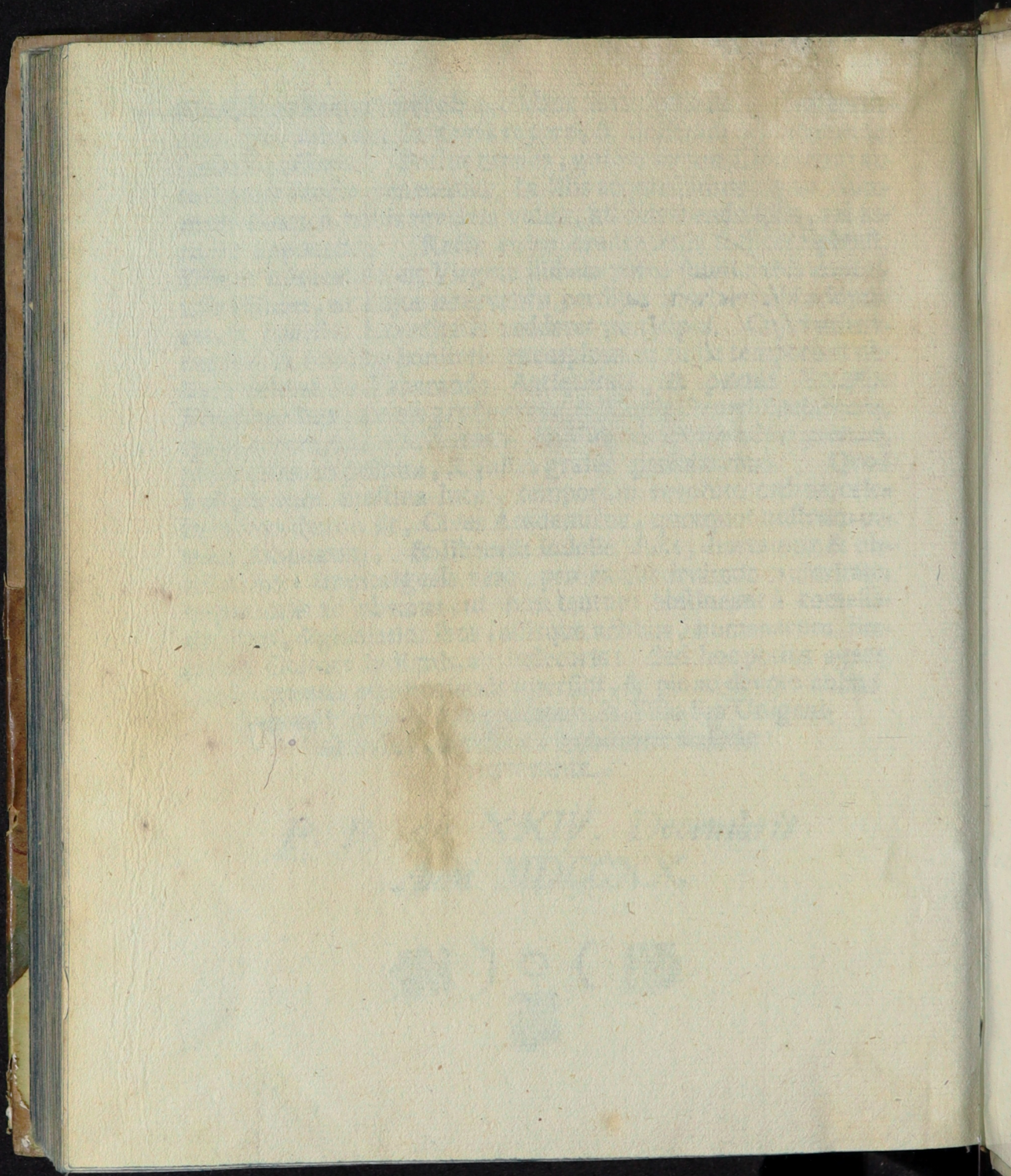
no per Christum inita, cautusa erat vt rediret, sua voluntate apud hostem manserit, nihilo tamen minus est ei postea postliminium. Iure Romano, si quos forte necessitas captiuitatis abduxit, si non transierint, sed hostilis irruptionis necessitate transducti fuerint, ad proprias terras festinare debent, & tunc demum recipiant iure postliminii ea, quae ante tenuerunt: timenda autem ipsis contradictionis mora, si non coacti, sed cum barbaris voluntate fuerint, *L. 19. C. de postlim. reuers.* Iure diuino, licet quosdam necessitas captiuitatis haud abduxerit, sed sponte ad hostem transierint, nulla plane hostilis irruptionis necessitate transducti, neque etiam ad terras suas festinauerint, nihilo tamen minus, recipiunt ea, quae ante tenuerunt, neque timenda ipsis contradictionis mora, licet non coacti, sed voluntate cum satana fuerint. Singularis sane haec est gratia diuina, gratiam humanam longe superans, quae omnibus per verbum Euangelii offertur hominibus, haud tamen, quod utiq; mirandum, ne quidem a Christianis, quibusdam prout debebat acceptatur, vnde hi sua culpa postliminii iure haud gaudere possunt, cum illud non competat nisi illis qui postliminio reuersi. Agnoscunt quoque hoc iura humana. Captiuus enim si peruenerit ad suos, ita demum postliminio reuersus intelligitur, si malit eos sequi, quam apud hostem manere: & ideo in Attilio Regulo, quem Carthaginenses Romanam miserant, responsum est, non esse eum postliminio reuersum, quia iurauerat, Carthaginem reuersurum, & non habuerat animum Romae remanendi, sunt verba Icti Pomponii in *L. 5. §. 3. ff. de re. i.* quocum consentit Tryphoninus Ictus in *L. 12. §. 9. ff. de re. i.* non reuertitur, inquit, postliminio, nisi qui hoc animo ad suos venit, vt eorum res sequeretur, illosq; relinqueret, a quibus abiisset. Et huc quoque collimant, quae tradit Florentinus Ictus in *L. 26. d. de re. i.* nil interest quomodo captiuus reuersus est, vtrum dimissus, an vi potestatem hostium euaserit, ita tamen, si ea mente venerit, vt non illo reuerteretur: nec enim satis est corpore domum quem rediisse, si mente alienus est. Declineant haec verba, quatenam a nobis requirantur, si quando de fructu

effectu redemptionis, per Christum resurgentem factae, ac iure postliminii spirituali gloriari voluerimus, & illa, in quibus, iuxta superius deducta, plenius adhuc est postliminii ius iure postliminii Romanorum, nobis applicare. Nimis insistendum est vestigiis Seruatoris nostri, qui reliquit nobis exemplar, vt is sit affectus in nobis qui fuit & in Christo Jesu: hunc sequi tenemur in doctrina, in vita, in patiendo: ita enim edixit omnibus subditis suis: si quis vult me sequi, abdicet se ipsum, & attollat crucem suam quotidie, & sequatur me. *Luc. IX. 23.* Quod si non fiat, idem nobis aliquando dabitur responsum, quod Attilio Regulo, non esse nos postliminio reuersos, cum non habeamus animum in Regno Seruatoris nostri permanendi. Porro, illos plane relinquere tenemur, a quibus abiimus, ad DEUM conuersi. Relinquendi sunt pristini mores, cum hic dies iam aliam vitam, & alios mores postulet, quo pateat quantum quisque mutatus ab illo. Relinquenda colloquia praua, & obscenitas, & stultiloquium, & scurrilitas, quae Christiano haud conueniunt: & quod omnino addendum, verba otiosa, cum & de illis reddere teneamur rationem in die iudicii. Relinquenda omnia peccata proaeretica, ita, vt animum ad ea reuertendi habere desinamus sponte. Tandem cum satanas nos nunquam vltro dimissurus, sed mediante vi demum potestatem illius vt euadamus necesse sit, haud conferamus prius cum carne & sanguine, non satis esse putemus corpore domum rediisse, si mente simus alieni: clarius loquar, ne opinemur externum cultum diuinum sufficere, nisi nobis fuerit mens Christi, & duci nos patiamur per Spiritum Christi: si quis enim Spiritum Christi non habuerit, aut quam exiguus pro! dolor horum numerus, is non est eius. Quod si autem Spiritus eius qui suscitauit Jesum e mortuis, habitat in nobis, is qui excitauit Christum e mortuis, viuificabit etiam mortalia corpora nostra, per inhabitantem ipsius Spiritum in nobis. *Rom. VIII, 9. 11.*

P. P. Sub sigillo RECTORATVS

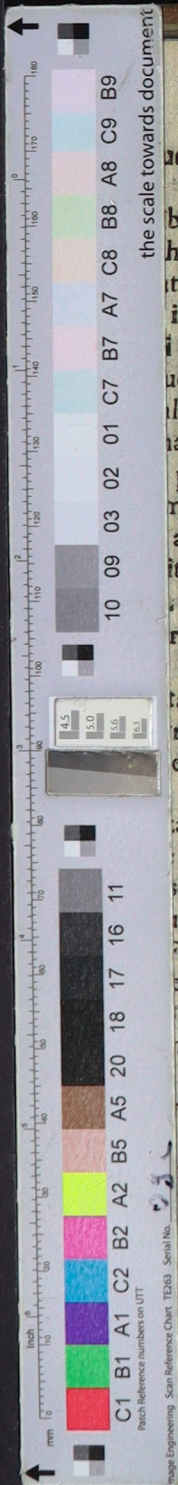
Fer. I. Paschatos, anno cdo lcccix.

endum, ne quid nimis: in fine
posse, & quae sunt alia infinita,
bent captiui satanae, quam verita-
huius saeculi excoecavit ipforum
tio gloriae Christi. Porro captiui
in captiuis suis intermittit satanas,
i patefactum deprehendimus *Ephef.*
uerfa armatura DEI: v. g. thorax
lutis, & gladius Spiritus. Quam-
nati milites coelestes, & veri Chri-
per gratiam Diuinam, aduersus
mpore aduerso, victoriamque re-
arma haec abiecerint, (quae
iter amittuntur, iudice Marcel-
i.) hosti suo victas dando ma-
αφοπλισμεν, & exarmationem

Tandem, vt nonnulla saltem
tationi vestrae, Cines optimi, re-
rum quaerentes, catenas & vin-
em esse statum captiuorum a Sata-
Timoth. II. v. 26. mentionem
captiui facti, ad ipsius libitum. Et
, vincula haec aliquando crassiora
pro diuersitate subiectorum diuersi-
ne tamen sunt noxia, quamuis illa,
iunt autem capti serui hostium, sic
e seruitus in §. 2. *I. de Iur. Person.*
Iuris Gentium, qua quis dominio
tra statum primaeuum naturalem,
captis a satana, qui aequae domi-
naeuum subiiciuntur. Et quidem
proprii habebant, nec per mo-
bant, acquirebant Dominis. Ae-
tur serui Satanae, dum omnia,
(3) quaecun-